

2018 – 2

HOLLANDS Maandblad

MARK BOOG

SYLVIE MARIE

JACK DRUPPERS

JASPER MIKKERS

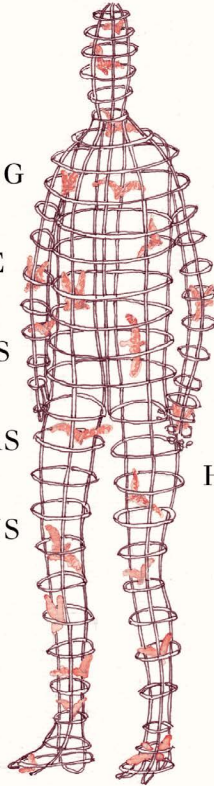
EZRA BURNS

ARIE SCHIPPERS

GUUS LUIJTERS

PHILIP HUFF

HEDWIG SELLES

ALIDA BEEKHUIS

Het surrealistische einde van Louis Lehmman

HOLLANDS Maandblad

INHOUD NO. 2 – 2018

negen-en-vijftigste jaargang • nummer 843
februari 2018

Opgericht in 1959 door K.L. Poll.

www.hollandsmaandblad.nl

Redactioneel – Deze maand

Mark Boog – Leger, op zoek

Mark Boog – Barre tijden

Sylvie Marie – Gedichten

Alida Beekhuis – Onvrijwillig het huis uit

Philip Huff – Gedichten

Jack Druppers – De duivel op mijn schouder

Jasper Mikkers – Gedichten

Tjeerd Posthuma – Zwaluwmoord

Guus Luijters – Gedichten

Arie Schippers – In Spanje zijn de honden

Gerry van der Linden – Gedichten

Fredie Beckmans – Alibi

Hedwig Selles – Gedichten

Ezra Burns – Dag Menno

Tekeningen Karen Opstelten

Auteurs in dit nummer

Colofon

Deze maand

Deze maand was dermate leerrijk, dat het ondoenlijk is de verworven inzichten op een rijtje te zetten zonder in een huiverende schaterlach uit te barsten. Indien de overdaad in één zin dient te worden samengevat, zou die luiden: toen het stof was nedergedaald, werd duidelijk dat nepnieuws niet bestaat.

Wacht even, hoor ik u denken, en het Russische nepnieuwsbombardelement dan? En Halbe Zijlstra dan? En de website ‘Mediawijsheid.nl’ dan, die waarschuwt dat nepnieuws overal loert in de vorm van ‘misleidende informatie die wordt verspreid om geld te verdienen of om de publieke opinie te beïnvloeden’. En dit is niet om zomaar een blogje, maar de – onder meer door de NPO en de Europese Unie – opulent gefinancierde ‘betrouwbare wegwijzer voor veilig en slim gebruik van (digitale) media’, die wordt ‘aangestuurd door 5 toonaangevende organisaties op het gebied van mediawijsheid’.

De goede verstaander heeft hiermee genoeg gehoord, en beseft: neen, inderdaad, nepnieuws bestaat niet, maar wat wel bestaat, is zelfvergroting, fabulatie, zwelbasterij, bedrog, verdichtsel, flessentrekkerij, misleiding, oplichting, zwendel, verzinsel, almachtfantasie, fopperij, onwaarheid, kletspraat, larioek, gelul, gebeuzel, prietpraat, gewauwel, gezwam, gezever, zotteklap, bullshit, oudewijvenpraat, sprookjes, draaikonterij, opportunisme, bedriegerij, gejk, meined, pseudologia fantastica, ordinaire leugens, alsook de beleidsnota, het voorlichtingsmemorandum en het persbericht.

In dit perspectief kan men over de onthulling door *de Volkskrant* van het nepnieuws dat Halbe Zijlstra over zichzelf ventileerde ook denken: is het niet een teken aan de wand dat het zo lang heeft geduurd voor de Nederlandse pers deze fabulatie onder de loep nam? Het is mogelijk dat

een krant als *NRC Handelsblad*, dat achteraf talrijke Ruslanddeskundigen mobiliseerde, het even te druk had met het uitventen van ‘NRC wijnen’ (‘volsappig rood voor bij de open haard’), van ‘NRC Cruises’ (‘een unieke reis in fijn gezelschap met leden van de hoofdredactie, journalisten, columnisten en correspondenten’), of met de ‘NRC Live-sessies’ (‘laat je inspireren en praat mee over ambities en uitdagingen’). Repte de mediawijzer.nl niet van ‘misleidende informatie die wordt verspreid om geld te verdienen’?

In dit verband is het verontrustend dat vicepremier Kajsa Ollongren (D66) de oplichting van Zijlstra geen reden voor aftreden vond, maar wel het Genootschap van Hoofdredacteuren ontbood om te praten over de bestrijding van nepnieuws. Gek genoeg las zij niet de woorden voor waarmee de psycholoog M. Zeegers in 1959 zijn studie *De oplichter* opende: ‘De wijze waarop deze mens in de wereld staat, met zijn zorgeloos optimisme, zijn geslepenheid, zijn infame bedriegerij, zijn macht over de slachtoffers en zijn innemende manieren, wekt onze verwondering en niet zelden ook onze bewondering.’ Dit lijkt me een juiste beschrijving van de huidige relatie tussen politiek en journalistiek.

Anders gezegd: nepnieuws is *in the eye of the beholder*, en au fond nergens anders. Elke maand is er genoeg echt nieuws boordevol pseudologia fantastica en goedgelovigheid om het begrip voor altijd te vergeten. – BB

Leger, op zoek

door Mark Boog

Het leger, op zoek naar de oorlog, zwierf rond. Het naderde het einde van zijn krachten. Overal zag het luchtspiegelingen – een stofwolk! sporen van vijandelijke activiteit! een bomkrater! – maar nergens was iets te vinden. Zeker, het leger plunderde, het brandschatte dorpen, verkrachtte vrouwen, kinderen, vee en soms ook mannen, maar het deed dat vermoeid, plichtmatig. Waar het meer naar verlangde dan naar wat ook, was actie, eindelijk te doen waarvoor het ooit in leven werd geroepen: vechten.

Het leger bestond al zo lang, dat niemand precies wist hoe oud het was. Er deden verhalen de ronde over de oorsprong van het leger, maar zoals bij alles wat van generatie op generatie wordt overgeleverd, was de waarde ervan onduidelijk. Sommigen namen de verhalen voor waar aan, anderen weigerden ze zelfs maar aan te horen. Voor de meesten waren ze niet meer dan wat vermaak bij het kampvuur, als na het schamele eten de verveling toesloeg en de rantsoenen wijn en bier, ook al niet overvloedig, hun effecten begonnen te doen voelen – op een slecht gevulde maag en na een lange dagmars waren een paar slokken al voldoende.

Aan zelfbeklag deed het leger niet, maar het had het soms niet gemakkelijk. Na weer een dag zonder veldslag of zelfs maar schermutseling wilde de neerslachtigheid zich nog wel eens meester maken van het leger. Dan moest er uit alle macht worden gefeest, de vuren hoger opgestookt dan anders, meer varkens geroofd van plaatselijke boeren, meer drank geschapt dan verantwoord was uit de veel te snel leeg rakende tonnen, dan moest de nacht tot de rand worden gevuld met gelach, zang en rauwe kreten. Het mocht niet donker worden. Het gretig oplaaiende vuur deed het leger verlangen naar de strijd. Die zou, dat moest wel, net zo heet zijn, net zo fel, net zo onwaarschijnlijk mooi.

Sommigen traden op jeugdige leeftijd tot het leger toe en stierven tientallen jaren later zonder ooit een front te hebben gezien. Ze hadden geleerd loopgraven aan te leggen, geweren schoon te maken, vijanden tussen de ogen te raken van duizelingwekkende afstanden, ze konden overleven onder de meest barre omstandigheden, maar het was nooit nodig geweest. Deze soldaten werden met de hoogste militaire eer begraven. Hun offer zou niet vergeten worden. De achterblijvenden hielden een minuut stilte – een indrukwekkende minuut. Ze wisten, dat was hun geleerd, dat het belangrijk was.

lees meer in het nieuwe nummer

Onvrijwillig het huis uit

Het surrealistische einde van Louis Lehmann

door Alida Beekhuis

*Mijn ik raakt in de schaduw.
Maar wil mij niet vergeten.
Voor Alida wil 'k heten
met elke naam die zij mij geeft.*

L.TH. LEHMANN, 90 JAAR

Het ging niet goed met Louis. Dichten deed hij al bijna niet meer en nu viel hij plots van zijn fiets. Het ziekenhuis constateerde niets bijzonders. Maar hij viel weer van zijn fiets. Harder dit keer. Hij raakte zodanig gewond aan zijn been dat hij thuis moest genezen. Ik verzorgde hem en dat ging goed, want hij was een makkelijke patiënt. Na een tijdje gingen we ter controle naar de dokter, waar Louis niet alleen klaagde over zijn been, maar ook over zijn geheugen. De geneesheer had daar geen antwoord op, anders dan: 'Ik denk niet dat het zin heeft je naar een geheugentest te sturen. Je bent intellectueel zo handig, dat ze vast en zeker niets ontdekken.' En ja, dan was er natuurlijk de ouderdom. Louis was 84.

Toen het been was genezen, vlogen we naar Engeland, naar onze vriendin Gill, ook een dokter. Zij zei: 'Ga in Nederland eens naar jullie huisarts. Ik denk dat Louis lijdt aan een ouderdomsdepressie.'

Daar had ik nog nooit van gehoord. Louis ook niet. Hij was niet speciaal somber, maar erg naar binnen gekeerd. Zijn spraakvermogen ging wat achteruit de laatste jaren en daarom was die toenemende introvertie me niet opgevallen. Maar zo gezegd, zo gedaan en toen we bij de dokter kwamen, kreeg zij meteen een lachje op haar gezicht. Ze zei dat

huisartsen onlangs nog op hun kop hadden gekregen van de Gezondheidsraad omdat ze te weinig op ouderdomsdepressie zouden letten. Daarom stuurde ze Louis ter observatie naar de geriatrische afdeling in het Slotervaartziekenhuis. Al snel werd daar de diagnose van Gill bevestigd en werden antidepressiva voorgeschreven.

Vanaf toen bleef Louis onder controle van Mentrum, de Amsterdam instelling voor mensen met psychiatrische stoornissen, maar ook voor ouderen met geheugenproblemen. Aanvankelijk kwam elke maand een psychiater op bezoek, later bezochten we de instelling. Louis zou Louis niet zijn als hij niet een eigen invulling gaf aan die bezoeken. Op de geheugenpoli werd hem gevraagd: ‘Meneer, telt u eens tot tien.’ Dat ging prima. Toen vroeg de verpleger: ‘En nu terug.’ Louis zei: ‘Neit, negen, thca, nevez...’ Alom verbijstering. ‘Wat doet u nou?’ Nou, dat was duidelijk: Louis zag de cijfers voor zich als letters. Uiteindelijk werd slechts een geringe afwijking in zijn geheugen gevonden.

Ooit namen we deel aan een patiënten-avond van Mentrum waar we onze ervaringen met deze instelling moesten tekenen. Sommige patiënten maakten fraaie tekeningen: gebouwen met blinde ramen, onontwarbare gangen. Een ander tekende een geheel leeg huis. Louis tekende een konijn. ‘Waarom een konijn?’ werd hem gevraagd. ‘Daar dacht ik nu aan,’ zei hij. De leiding begreep er niets van en hij legde het ook niet uit. Ik zag het als een vorm van protest tegen het hele gedoe.

lees meer in het nieuwe nummer

De duivel op mijn schouder

door Jack Druppers

‘Het zit u niet mee, meneer Druppers.’ De mevrouw aan de andere kant van de tafel meende het. Zij is mijn bedrijfsarts. De afgelopen maanden moest ik mij periodiek bij haar melden en inmiddels zijn wij goede bekenden van elkaar. Vier jaar geleden startte een periode met sterfgevallen en allerlei noodlottige zaken binnen mijn directe omgeving. Dit privéleed liet zich niet geweldig combineren met de heftige ervaringen tijdens mijn werk als wijkagent, en het geheel resulteerde in een burn-out. Nog tijdens mijn herstelperiode bleek ook mijn vrouw plotseling ziek, ernstig ziek, terminaal ziek. Een helse periode volgde, waarbij ik mijn politietaak lange perioden moest inwisselen voor die van mantelzorger. In deze tijd leerde ik de bedrijfsarts goed kennen.

Zojuist had ik haar de laatste ontwikkelingen van mijn eigen situatie verteld. De afgelopen jaren leek zich bij elk bezoek steeds meer onheil op te stapelen. En nu dan nog dit. Mijn woorden leken te blijven hangen in het door tl-buizen helverlichte kantoor waarin wij zaten. Het bevond zich, toeval of niet, in een politiegebouw in de Amsterdamse wijk waar ik normaal gesproken rondkuier als wijkagent.

‘Ik heb kanker.’

Tsja, hoe zeg je zoiets. Vroeger zei men ‘de ziekte’, of ‘K’, of ‘een soort gezwel’. John Wayne had het over ‘the big C’, maar dat was nadat hij succesvol was geopereerd. Nu zei ik tegen mijn bedrijfsarts, en misschien ook tegen mezelf: ‘Ik heb kanker, blaaskanker.’

Ze keek me aan zei toen met een soort vriendelijke verbijstering: ‘Het zit u niet mee, meneer Druppers. Een zwaar lot voor u en uw gezin.’

Ze had gelijk; ons gezin, of wat ervan over is, bevindt zich in een lastige fase. Enkele jaren geleden was het leven nog fijn, leek het geluk on-eindig en was er, relatief gezien, geen vuiltje aan de lucht. Dat het leven

broos kon zijn, had ik afgelopen decennia in mijn werk als politieman wel ervaren, meer dan me lief was. Maar alle ramspoed en drama die ik zag, speelde steevast in de levens van anderen. Hoe heftig de dienst ook was, aan het eind ervan ging ik weer naar huis, de veilige plek waar ik mij geborgen voelde, waar ik in mijn vrouw een klankbord vond en waar het leven goed was. Natuurlijk, ergens besepte ik dat de ellende die ik op straat zag en dat de rampen die dagelijks in journaals voorbijkwamen, ook ons konden treffen. Maar dat besef was abstract en ergens ver weg gestopt. Dat het lot zo hard kon toeslaan in mijn eigen leven, daar had ik nooit rekening mee gehouden.

Net zomin als je er rekening mee houdt dat het ‘in voor- en tegenpoed’ van de huwelijksbelofte zo letterlijk werkelijk kan worden. Precies 25 jaar geleden stonden we samen voor een dominee en later voor de ambtenaar van de burgerlijke stand en beloofden we elkaar trouw... ‘tot de dood ons scheidt’. Die belofte heb ik met liefde volbracht, en de taak van mantelzorger verrichte ik, ondanks het verscheurende gevoel van machteloosheid, met alles wat ik in mij had. Meer dan dertig jaar was mijn vrouw mijn levenspartner, mijn anker, mijn spiegel, verzorgde zij mij en luisterde ze altijd geduldig naar de ellende en pijn die ik zag in mijn werk. Nu waren de rollen omgedraaid en moest ik voor haar zorgen. Enkele maanden geleden, in augustus, stopte het laatste restje voorspoed uit de huwelijksbelofte bij haar overlijden.

lees meer in het nieuwe nummer

In Spanje zijn de honden

door Arie Schippers

God, wat is het koud 's nachts. Het helpt nauwelijks dat ik een lullig dun matrasje van het bovenbed ook over me heen heb getrokken. Het onderkomen voor degenen die de Camino de Santiago lopen, is hier zoals overal een simpel hok met stapelbedden. Weinig dekens, veel matrasjes.

Deze morgen word ik wakker terwijl ik in het Frans aan 't formuleren was waarom ik die vleugel-piano-llano niet wilde hebben in mijn huis, want al die leerlingen erop dat wordt me teveel. Ik ontwaak om halfzes omdat er wordt geniesd. De echte jongens gaan. Rits open, rits dicht, weer open, nog een wekkertje dat afgaat. Boem, boem, vloek, boek valt, met een lampje zoeken ze hun weg naar buiten, boem, kloing. En zo hoort 't, al is het behoorlijk hoorbaar. Herrie is nu eenmaal Spanje. Gisteren moest ik van Frans naar Spaans en terug iets vertalen, dat ging ook niet fluisterend. Toch handig zo'n middelbare school, hoewel ik er 's nachts nog wel eens van droom, en nooit over hoe handig hij was.

In het donker lopen de eerste rugzakkers de stad uit de koude hoogvlakte op. Straks, later, over een tijdje, ga ik ze achterna.

Eenmaal het dorpje uit en op en neer over wat heuvels moet ik schijten, zie ik een vos, roept de hop, hopt de kraai. Langs de rijksweg, naast voortrazende trucks formuleer ik onbetrouwbare gedachten. Later verzamelt de natte klei zich onder mijn schoenen, koekt, en loop ik op een soort moonboots van rode aarde terwijl ik de gele pijlen volg. (Las flechas amarillas geven vanouds de Camino aan, maar tegenwoordig zijn hier en daar ook nieuwe, veel duidelijker, publieksvriendelijke betonnen zuiltjes met schelpsymboltje verschenen – teveel van het goede, niet voor echte wandelaars.)

Daar is een dorpito met geen water en zeker geen koffie. Twee hond-

jes heel alleen in de verlaten straat, heel gemeen, maar innig aan elkaar vastgeklikt. Met hun onderkant, onderkont. Zalig gewetenloos, onwetend en onschuldig geduldig. Ze wachten ontspannen op bevrijding en nieuwe avonturen in altijd dezelfde straat.

Zo koop ik yoghurt en ruil met een huisvrouw voor dezelfde hoeveelheid sinaasappel. Je kunt niet alles in je rugzak bewaren. Hoe lang zit die worst zijn zonden hier al uit te zweten? Waar is de vloeibaar geworden lippommade heen gelekt, of is-ie nu weer gestold?

De groep schapen in trainingspak loopt de regen in. 'Ja, wij gaan veertien kilometer lopen.' Bar El Pajaro wordt weer leefbaar, maar twee cafe con leche en twee stukken taart later zijn ze verslagen en druipend terug. Ze heten als groep Amigos del Camino, Spanjaarden die er toch ook een beetje mee te maken willen hebben en jaarlijks een stukje lopen naar het bovengelegen klooster San Juan de Ortega. Daar is dan een vreetfestijn, de kern van alle Spaanse activiteiten. Je moet de gele pijlen volgen, vertellen ze me, of het niet duidelijk is dat ik al enige honderden kilometers gele pijlen erop heb zitten. Buiten is het zo serieus vies, dat ik me laat gaan, eet en drink. Maar ondertussen doe ik een schietgebedje: laat me nu vrij, die natte schapen stinken.

lees meer in het nieuwe nummer

Alibi

door Fredie Beckmans

In geval van twijfel, spreek de waarheid.

MARK TWAIN

Het was zo'n avond. Ik bedoel zo'n avond waarop ik liep te zeulen met een handkoffer en een gitaarkoffer met daarin een zingende zaag. Zo'n avond dat ik min of meer in de richting van mijn huis wankelde. Zo'n donkere avond waarop ik aan het einde van een straat iets zag in de duisternis waardoor mijn nieuwsgierigheid het won van het verlangen naar huis. Onder een eenzame straatlantaarn op een grasveldje met wat struiken waren mensen aan het zoeken. Je kunt direct aan iemands houding zien dat er iets wordt gezocht. Toen ik dichterbij kwam, zag ik dat het ging om politieagenten. Ze rommelden wat in de struiken en ik ging er wijsneuzig bij staan. Een van de agenten keek toen recht in mijn gezicht en riep direct naar zijn collega's: 'Hier is-ie! Dit is de vent naar wie we zoeken!'

Wat? vroeg ik schaaachtig. Nu sloeg hij een officiële toon aan: 'We kregen aanwijzingen dat u hier zou opduiken.'

Ik keek hem glazig aan. Ikke? Hoezo? Nou ja, ik werd nog net niet ingerekend, maar kreeg het dwingende advies met de heren mee te komen naar het bureau nabij het Leidseplein. Ik woon daar in de buurt, dus ik stapte in het busje.

Op het bureau moest ik met mijn bagage plaatsnemen in een kamer-tje. Er zou iemand komen. In mijn handkoffer zaten een laptop, wat kleren, twaalf tubes verf, enkele penselen en vierenzestig zandlopers. In de gitaarkoffer zat een enorme zaag, type zingende zaag om op te spelen, zeg maar een baszaag. Ik kwam net terug van twee weken optredens in Duitsland en Zwitserland. Mijn laatste optreden, net een dag geleden, met zaag, zandlopers en gezang had plaatsgevonden in een club die

Salopard heet. Een groot succes volgens mij, hoewel ik me niet veel kon herinneren, want de knop om de drankkraan dicht te draaien, had ik niet kunnen vinden. Veel mooie herinneringsmomenten waren weggespoeld.

Een oom agent in burger kwam het kamertje binnen. Waar ik vandaan kwam? Salopard zei ik. Lekker dom, want die agent verstond Frans en Salopard betekent bastaard, oetlul, eikel, smeerlap en hond – afhankelijk van welk woordenboek je raadpleegt. Zijn humeur daalde zienderogen. Welke plaats, vroeg-ie grommend. Biel-Bienne, piepte ik als een schoothondje en dacht: oeps. De tent waar ik daar gisteren heb opgetreden, heet echt Salopard, zei ik. Oom agent antwoordde: ja, dat weet ik, klootzak!

Dit kon nog leuk worden. De reden waarom ik op het bureau was? Twee weken geleden was ik als vermist gemeld. Vermist? Ik? Gemeld door wie? Het Prostitutiemuseum op de Wallen. Pardon? Hij keek mij zwijgend aan. Oké dan, zei ik bij wijze van opheldering, ik ben daar inderdaad een soort van medewerker. Niet in loondienst, hoor. Eerder een senior advisor.

Als ervaringsdeskundige? vroeg de agent. Nee, zei ik, als kunstenaar met een oog voor het vreemde, het rare en het bizarre, zeg maar al het andere dat ertoe doet. Ik ben geen hoerenloper, maar een fan als het om kunstzinnige uitingen rondom dat metier gaat. Peniskokers uit Papoea Nieuw-Guinea en glijmiddel van paddenstoelen uit de Oekraïne intrigeren mij. Masochisme en sadisme heb ik als literaire ziektes beschreven. Ook heb ik twee weken doorgebracht in het atelier van Edvard Munch in Warnemunde als artist in residence. Die was pas een hoerenloper uit de oude doos. En nu ben ik als vermist opgegeven? Door het Museum van Prostitutie?

lees meer in het nieuwe nummer

Dag Menno

door Ezra Burns

Nieuwe methode: bij twijfel doen, bij automatische verzendpiloot in twijfel trekken. Het gaat om twee mensen uit de literaire wereld van Nederland die mij persoonlijk hebben geraakt. Ik twijfelde; wel of niet iets over zeggen, als niet-nabestaande. Mezelf maar beter niet betrekken bij het verdriet van de mensen die deze twee uit hun naaste kring verloren. Ik weet nog precies hoe akelig dat was toen dichter Aard Jan Quaak zichzelf geheend had en zijn begrafenis vol zat met outfits die goed bij tranen passen en iedereen plots altijd al beste vrienden met hem was geweest. Het deed zijn oprechtheid zo tekort. Het bruuskeerde zijn eenzaamheid. Dat valse lofgelispel ontkende hem. Daar kon ik, een naaste, niet tegen.

In die valkuil wilde ik niet stappen. Maar toen ik nog een keer keek op Youtube, besepte ik dat ik niet kon zwijgen. Ik bedoel de uitzending van 'VPRO Boeken' waarin Wim Brands met Menno Wigman over poëzie praatte. Twee mooie mensen die wat ongemakkelijk converseerden. Ik kende ze, een klein beetje. Genoeg om van ze te houden.

Wim Brands ontmoette ik op een borrel van *Hollands Maandblad*. Hij kwam gejaagd binnen, met hoog haarlakhaar vanwege een tv-opname ervoor of erna, om een praatje te doen voor de prijsuitreikingen en de juryrapporten voor te lezen. Mijn nu ex die met mij mee was gekomen, raakte *completely starstruck* toen Brands zich bescheiden aan hem kwam voorstellen omdat een van de praatjes over mij zou gaan. 'Hij stelde zich aan mij voor!', riep hij later euforisch naar zijn moeder, een liefhebber van de literatuur.

Ja, bescheiden en charmant, vond ik Brands. En zacht. Tijdens de praatjes, die ik later ook te lezen kreeg, had hij ter plekke om het juryrapport heen allerlei vriendelijks erbij geïmproviseerd zonder ook maar iets door te laten schemeren van die eigen toevoegingen. Alsof

de vriendelijke woorden die hij al lezend erbij bedacht gewoon op het papier stonden. Niemand had door dat ik die avond even tastbaar werd gemaakt door Wim Brands.

Ook zonder dat bekeek ik zijn interviews met schrijvers altijd. Weinig interviewers besluiten niets te sturen. Hij wel. Hij gaf ruimte aan de stem van de schrijvers tegenover hem. Als een liefhebber die meer wilde weten, in plaats van zichzelf te laten zien.

Een paar maanden nadat ik de prijs uit zijn handen ontving, was ik zoals wel vaker op een zondag hotelkamers aan het schoonmaken. Slavenarbeid, maar er was geld nodig. Je kreeg tien minuten om zo'n kamer schoon te laten lijken, en dat was net genoeg om er op zondagochtend even de tv aan te zetten. Plots was daar Wim Brands in beeld en liepen er twee werelden gruwelijk door elkaar. De prijs had ik along the way allang weer kwijtgemaakt, maar zijn vriendelijke aanmoedigingen niet. Terwijl ik het twintigste bed van die dag in 3,5 minuut aan het verschonen was, moest ik huilen. En wat later om zijn dood weer, om hoe ongelooflijk ongelukkig hij blijkbaar was. Uitgerekend hij, de zachte, geïnteresseerde uitzondering te midden van al die Ikeataalfetisjisten en onverschilligheidsfanaten in literair Nederland.

lees meer in het nieuwe nummer

Auteurs in dit nummer

FREDIE BECKMANS (1956) – Schilder, voordrachtskunstenaar, voorzitter van de Worstclub, ex-wereldkampioen kookperformance. Winnaar Hollands Maandblad Schrijversbeurs 2006-2007 (*Essayistiek*).

ALIDA BEEKHUIS (1933) – Studeerde Sociale Geografie te Amsterdam en was vijfendertig jaar lang lerares aardrijkskunde op een middelbare school. Had vanaf 1960 een LAT-relatie met de archeoloog, dichter, prozaïst, vertaler en componist Louis Lehmann (1920-2012) voordat ze in 2000 trouwden.

MARK BOOG (1970) – Publiceerde talrijke romans en dichtbundels. Werd in 2001 bekroond met de C. Buddingh'-prijs en in 2006 met de VSB-Poëzieprijs. Meest recent verschenen de poëziebundel *De rotonde* (2016) die werd genomineerd voor de Karel van de Woestijneprijs. Zie: boog-blog.wordpress.com.

EZRA BURNS (1980) – Publiceerde poëzie en proza in o.m. *Hollands Maandblad*, *De Revisor*, *Tirade* en verzamelbundels. Ontving in 2011 de Hollands Maandblad Schrijversbeurs (*poëzie*) en in 2014 de Hollands Maandblad Aanmoedigingsprijs (*proza*). Zijn debuutbundel verschijnt in 2018 bij uitgeverij Liverse.

JACK DRUPPERS (1962) – Wijkagent & inspecteur van politie te Amsterdam. Voor zijn project 'Politiekids' ontving hij de LPB Award voor HET beste buurtproject en een nominatie voor de Hein Roethofprijs.

PHILIP HUFF (1984) – Schrijver, scenarist, vertaler. Ontving de Hollands Maandblad Schrijversbeurs 2010-2011 (*proza*). Na vier eerdere romans publiceerde hij in 2015 de essaybundel *Het verdriet van anderen*.

GERRY VAN DER LINDEN (1952) – Dichter, beeldend kunstenaar en docente schrijftraining aan de Schrijversvakschool te Amsterdam. Publiceerde o.m. twee romans, een novelle en elf dichtbundels, met als recentste *Stadswild* (2014) en *Verse helden* (2017). Zie ook: www.gerryvanderlinden.nl.

GUUS LUIJTERS (1943) – Dichter, schrijver, journalist. In 2014 verscheen *Lege stad; verzamelde herinneringen 1943-1950* en in 2016 *Klein geluk Amsterdam*; de recentste dichtbundel is *In de spiegel* (2015).

SYLVIE MARIE (1984) – Schrijft proza en poëzie. Na haar debuut in 2009 met de dichtbundel *Zonder*, volgden *Toen je me ten huwelijk vroeg* (genomineerd voor de Herman De Coninckprijs) en *Altijd een raam*. In 2013 verscheen de roman *Speler X*, geschreven op basis van een anoniem voetballersdagboek.

JASPER MIKKERS (1948) – Was Stadsdichter van Tilburg (2013-2015). Recente bundels zijn o.m. *Eeuwigheid als ontbijt* (2008), *Een mildheid onbeschrijflijk* (2012) en *We zijn al lang onderweg* (2013).

KAREN OPSTELTEN (1962) – Beeldend kunstenaar en celliste. Volgde haar opleiding aan de Rietveldacademie en de Rijksakademie. Exposeerde o.m. in Amsterdam, Den Haag, Tata (Hongarije), Haarlem, Roemenië en in Alkmaar. Woont in Heilo, alwaar ook haar atelier is. Zie: www.karenopstelten.nl.

TJEERD POSTHUMA (1991) – Schrijft, vertaalt en bewerkt toneel, televisie, film en proza. In 2016 verscheen zijn debuutroman *Stad van Goud*.

ARIE SCHIPPERS (1952) – Beeldend kunstenaar. Volgde zijn opleiding aan de Rotterdamse Academie en de Rijksakademie. Ontving in 1977 de Prix de Rome voor schilderkunst en in 2016 de Sacha Tanja Penning voor figuratieve kunst. Liep in 1997 de Camino de Santiago. Zie ook: www.arieschippers.nl.

HEDWIG SELLES (1968) – Publiceerde o.m. in *De Gids*, *Tirade*, *Hollands Maandblad* en *De Brakke Hond* alsook de bundels *IJzerbijt* (2008), *Schadenfreude* (2011) en *Wie hier binnentreedt* (2015).

HOLLANDS Maandblad

Redactie: Bastiaan Bommeljé

Redactieraad: Gerard van Emmerik, Beatrijs Ritsema, Mark Boog en Willemijn Lindhout

Vormgeving: Steven Boland

Copyright: Auteursrecht voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave werd mede mogelijk gemaakt door subsidie van het Nederlands Literair Productie- en Vertalingenfonds, thans Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Redactiesecretariaat: Hollands Maandblad • Postbus 59.752 • 1040 LG Amsterdam •
Tel. 020-6175955 • info@hollandsmaandblad.nl (niet voor kopij)

Bij ongevraagde bijdragen postzegels voor antwoord bijsluiten

Uitgever: Stichting Hollands Maandblad, p/a Bilderdijkkade 63-b • 1053 VJ Amsterdam

Abonnementen: 12 nummers per kalenderjaar, prijs per jaargang € 79,50 •

Proefabonnement (3 nummers) € 20,- Abonnementen die niet één maand voor afloop van de abonnementsperiode zijn opgezegd, worden automatisch verlengd

Opgave: S.P. Abonneeservice • Postbus 105 • 2400 AC Alphen aan den Rijn.

Telefoon tijdens werkdagen van 9.00-17.00 uur: 0172-476085.

Een acceptgiro voor betaling volgt

Losse nummers: € 7,50 • dubbelnummers € 9,90 • Verkrijgbaar bij de boekhandel of door bestelling via www.hollandsmaandblad.nl dan wel per mail: HollandsMaandblad@spabonneeservice.nl